

Ерик Ръсел

Единственото решение

Беше сам в мрака – никой друг. Нито глас, нито шепот, нито докосване на ръка, нито удари на друго сърце. Пълен мрак и пълна самота. Вечно заточение в тъма, мълчание и бездейност. Съдба. Уединение без присъда. Наказание без престъпление.

И никаква надежда за помощ. И никакво спасение от вън. И никакво състрадание или симпатия от друга душа и в друго сърце. Няма врата, която би могъл да отвори. Няма ключалка, която би могъл да разбие. Само мрачна траурна нощ, в която не можеш да откриеш нищо.

Ако протегнеш ръка вдясно, ще докоснеш нищото. Ако протегнеш ръка вляво, ще докоснеш пустотата. Ако тръгнеш сред мрака, ще си като слепец в стая без под, без таван, без стени, дори без ехото на стъпките, които ти указват пътя.

Възприемаше само едно – себе си.

А щом единствените достъпни средства и сили са у него, значи сам трябва да стане инструментът на своето спасение.

Как?

Всяка задача има решение. Това е постулат в науката, той е истински учен и трябва да приеме предизвикателствата към своите способности. Изтезаваха го със скука, самота, духовна и телесна стерилност. Не можеше да ги понася. Най-простият изход е въображението. И пристегнат в смирителната риза, можеше да се измъкне само в света на собствените си фантазии.

Но фантазиите не могат да са всичко. Те са вън от реалностите и краткотрайни. Свободата трябва да бъде постоянна, да бъде истинска. Значи трябва да превърне мечтанията си в строга реалност, толкова ярка и достоверна, че да самосъществува и да се самопродължава.

Дълго седи в безпрогледния мрак и търси решението на задачата. Няма часове и няма календари, върху които да отбелязва самотата си. Нищо, освен една изтощителна работа на мозъка. И едно правило: всяка задача има решение!

Решението дойде случайно и обещаваше спасение от вечната нощ. Обещаваше приятели, приключения, веселби, любов, звуци и докосвания на ръце.

Планът не беше никак елементарен. Дори напротив – невъобразимо сложен. Малка грешка – и щеше отново да попадне в мрака и безмълвието.

Трябваше да обмисли милиони варианти, да прецени всички

възможни странични ефекти. И след като ги реши, да се справя с още милиони други, с още милиони други...

Сътвори си велика мечта. Необичайно сложна, конкретна, въплътена до последната точка и запетая. Когато мечтата се реализира, ще продължи да живее, но не като преди – иска да се разпадне на безброй много части и на безброй много форми. Да нагорещи и настърви играта до възможната граница, да преодолее всичките си невежества, но да може да се учи отново и отново. Да поръси играта с противоречия, за да създаде правилата ѝ. Онези, които спазват правилата му, ще нарече добри, а останалите – лоши. И ще има безчет малки конфликти в единното голямо.

Повече няма да е цяло. Ще се разпадне на безчислени частици и ще се въплъти в цялото битие. Едва тогава разпадналото се ще може да се стреми към единение и цялостност.

Но като начало трябва да направи от фантазията си реалност.

Време е. Експериментът трябва да започне.

Наведен напред, Той впери поглед в мрака и рече:

– Да бъде светлина.

И биде светлина.

КРАЙ

© 1956 Ерик Ръсел

Eric Russel
Sole Solution, 1956

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/226>]